

hodnutí podepřel, bylo stížnost zamítnouti pro bezdůvodnost, aniž bylo třeba zkoumati, zdali i důvod uvedený pod bodem 1. je s to, aby sám o sobě odůvodnil nař. rozhodnutí. I kdyby totiž tomu tak nebylo — což, jak řečeno, nss nezkoumal — nebylo by možno nař. rozhodnutí zrušiti, když zůstalo by opřeno o důvod uvedený na místě druhém, jehož zákonitost stížností otřesena nebyla.

Č. 11.415.

Řízení před nss-em: I. * Rozhodování o stížnosti, vytýkající, že správní úřad, jenž rozhodl o nároku soukromoprávním, nebyl k rozhodování tomu příslušný, není z kompetence nss-u vyňato ani tenkrát, jde-li o nárok, o němž podle zákonů o tom vydaných jsou povolány rozhodovati úřady správní.

Závodní výbory: II. * V případě hromadného propuštění ve smyslu § 3 lit. g) odst. 1 zák. č. 330/21 Sb. nepřísluší závodnímu výboru právo odporu podle 2. odst. téhož zák. ustanovení a proto také není rozhodčí komise — podá-li v takovémto případě závodní výbor odpor přece — příslušna věcně o něm rozhodovati.

(Nález ze dne 13. září 1934 č. 22.230/33.)

Prejudikatura: ad II.: Boh. A 11.330/34.

Věc: Akciová společnost dříve Škodovy závody v Plzni proti rozhodčí komisi podle zák. o závodních výborech v Plzni (za zúč. závodní výbor úředníků a zřízenců akciové společnosti dříve Škodovy závody v Plzni závod v Plzni adv. Dr. Václav Švejcar z Prahy) o propuštění zaměstnanců.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušují pro nezákonnost.

Důvody: Závodní výbor úředníků a zřízenců akc. společnosti, dříve Škodovy závody v Plzni, stěžoval si u rozhodčí komise podle zák. o záv. výborech v Plzni proti tomu, že správa závodu propustila z práce úředníka Václava H., dílovedoucí Josefa N. a Vojtěcha A. a technického úředníka Karla K., v závodě vesměs přes 3 roky zaměstnané, a navrhl, aby rozhodčí komise propuštění těchto zaměstnanců zrušila, poněvadž propuštění ona jeví se býti nespravedlivou příkrostití vůči zmíněným zaměstnancům.

Rozhodčí komise nař. nálezy stížnostem vyhověla a prohlásila, že uvedená zrušení služebního poměru jsou bezúčinná a že zaměstnavatelka je povinna ponechati uvedené zaměstnance v dosavadním zaměstnání za dřívějších služebních podmínek. V důvodech uvedla rozhodčí komise, že sice uznává, že šlo o hromadné propuštění zaměstnanců, ale že přes to přiznává závodnímu výboru právo ke stížnosti podle § 3 lit. g) zák. o záv. výborech, ježto podle tohoto ustanovení je přípustna stížnost na rozhodčí komisi jak při hromadném propuštění zaměstnanců, tak při propuštění jednotlivých zaměstnanců, jen když splněna jest podmínka delšího zaměstnání přes 3 roky. Poněvadž propuštění svrchu uvedených zřízenců v podniku déle 3 let zaměstnaných jeví se býti nespravedlivou příkrostití vůči nim, musila rozhodčí komise stížnostem závodního výboru vyhověti.

Jednaje o stížnostech do rozhodnutí těchto podaných musil se nss v první řadě zabývat návrhem zúčastněného závodního výboru, aby stížnosti ty byly odmítnuty pro nepřislusnost tohoto soudu. Návrh ten odůvodnila zúčastněná strana poukazem na to, že nař. rozhodnutí byla vydána o nároku podle § 3 lit. g) zák. č. 330/21 Sb., kterýžto nárok má podle ustálené judikatury nss-u povahu nároku soukromoprávního, a že proto přezkoumání nař. rozhodnutí i co do otázky kompetence rozhodčí komise je podle § 105 úst. list. a § 3 lit. a) zák. o ss z příslusnosti nss-u vyňato.

Vůči tomuto návrhu dlužno předem konstatovati, že se st-lka ve stížnostech nedomáhá přezkoumání meritorního výroku žal. komise, nýbrž vznášá jedinou námítku, že rozhodčí komise v daném případě k rozhodnutí o nároku na ni vzneseném nebyla příslusna. Jedině tenkrát, kdyby zúčastněná strana měla pravdu, že i o této otázce jsou povolány rozhodovati řádné soudy, bylo by řešení této otázky podle § 3 zák. o ss z kompetence nss-u vyňato. Otázku tuto však dlužno zodpověděti záporně. Podle § 105 úst. listiny možno se pořadem práva dovolávat nápravy proti rozhodnutím správních úřadů jen ve výroku o nárocích soukromoprávních. To znamená, že řádný soud je povolán rozhodovati znovu o soukromoprávním nároku, rozhodnutém již úřadem správním, pouze po stránce materiální a jen o této otázce může učiniti judikátní výrok. Je ovšem pravda, že za účelem zkoumání vlastní své kompetence musí si řádný soud pro sebe zodpověděti také otázku, zda o nároku na něj vzneseném rozhodly již příslusné k tomu úřady správní, avšak o této příslusnosti úřadů správních nebude řádný soud nikdy rozhodovati judikátně, zejména nebude povolán, aby rozhodnutí takové, shledá-li že bylo vydáno úřadem nepřislusným, pro tuto nepřislusnost rušil. Ale pak přes to, že se nároku podle § 3 lit. g) zák. č. 330/21 Sb. přiznává povaha nároku soukromoprávního, není rozhodování o tom, zda správní úřad, který o nároku tom rozhodl, byl k tomu kompetentní, z pravomoci nss-u vyloučeno, a slušelo návrh zúčastněné strany zamítnouti a přikročiti k projednávání podaných stížností.

Dříve než mohl nss přikročiti k věcnému zkoumání otázky na spor vznesené, musil si zodpověděti otázku jinou, t. j. otázku, zda okolnost, šlo-li v konkrétním případě o hromadné propuštění z příčin mimo pracovní poměr ležících, je skutečně okolností rozhodnou pro posouzení kompetence žalované komise. Dalo by se totiž argumentovati, že komise, u níž byl vznesen odpor podle § 3 lit. g) odst. 2 cit. zák., k rozhodování o návrhu takto formulovaném příslusna byla, ježto ani tenkrát, kdyby dospěla k názoru, že při hromadném propuštění závodnímu výboru právo odporu podle citovaného předpisu nepřislusí, nesměla by petit na ni vznesený odmítnouti pro svoji nepřislusnost, nýbrž musila by jej vyřídit věcně, t. j. zamítnouti pro nedostatek zákonných předpokladů vzneseného odporu. Leč tato argumentace nebyla by správná. Při eventualitě právě naznačené mohla by ovšem komise návrh formulovaný podle § 3 lit. g) odst. 2 cit. zák. zamítnouti pro nedostatek zákonných předpokladů nároku toho, zároveň však, kdyby chtěla žádost na ni vznesenou úplně vyřídit, měla by dodat, že žádost tu — pokud ve své podstatě se domáhala toho, aby komise rozhodla i za předpokladu hromadného propuštění — odmítá pro svoji nepřislusnost k takovému

rozhodování. Z toho je však patrné, že otázka hromadného propuštění je rozhodna jak pro posouzení merita, tak i pro posouzení kompetence rozhodčí komise. Avšak právě proto podléhá v této poslední relaci přezkoumání nss-em.

Stížnosti, jak již uvedeno, vznášejí jedinou námitku, t. j. námitku, že rozhodčí komise nebyla příslušna o návrhu závodního výboru věcně rozhodovati, poněvadž šlo o propuštění hromadné, při němž závodnímu výboru přísluší pouze spolupůsobení způsobem poradním, nikoli však právo předložit věc k rozhodnutí rozhodčí komisi. Námitku tuto, vznesenou již v řízení správním, žal. komise — připustivši sice výslovně, že v daném případě šlo o hromadné propuštění zaměstnanců — přes to zamítla, při čemž se postavila na stanovisko, že právo předložit věc rozhodčí komisi podle § 3 lit. g) odst. 2 zák. č. 330/21 Sb., přísluší závodnímu výboru i při propuštění hromadném, a že proto je tato komise i při hromadném propuštění příslušna vydati rozhodnutí podle poslední cit. zákonného předpisu.

Jest tedy řešiti otázku, zda tento názor žal. komise je ve shodě se zákonem. Otázku tuto zodpověděl nss již v nál. Boh. A 11.330/34 záporně, vysloviv, že právo odporu proti propuštění zaměstnanců, zaměstnaných v podniku nepřetržitě déle 3 let, dané závodnímu výboru v § 3 lit. g) odst. 2 zák. č. 330/21 Sb., se na případy hromadného propuštění nevztahuje. Při tomto názoru setrval nss i v daném případě. Tím však je podle vývodů shora uvedených již také záporně zodpověděna otázka kompetence rozhodčí komise o takto formulovaném odporu závodního výboru věcně rozhodovati.

Jsou proto rozhodnutí žal. komise, jež uznala svoji příslušnost k věcnému rozhodnutí o odporu na ni vzneseném a o odporu tom také věcně rozhodla, v rozporu se zákonem.

Č. 11.416.

Z á v o d n í v ý b o r y: I. * Současné propuštění většího počtu zaměstnanců může mít povahu hromadného propuštění ve smyslu § 3 lit. g) odst. 1 zák. č. 330/21 Sb. o záv. výborech i tenkrát, jestliže ani celý závod ani jednotlivé jeho oddělení práci nezastavily. — II. Věty jako při Boh. A 11.415/34.

(Nález ze dne 13. září 1934 č. 22.327/33.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. A 11.330/34, 11.331/34 a 11.415/34.

V ě c: Firma Západočeské továrny kaolinové-šamotové a slovenské závody magnetitové v Praze (adv. Dr. Karel Červinka z Prahy) proti rozhodčí komisi podle zákona o závodních výborech v Přešticích (za zúč. dělnický závodní výbor kaolinových a šamotových závodů v D. adv. Dr. Leopold Langer z Prahy) o propuštění zaměstnanců.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Dělnický závodní výbor v závodě st-lky v Ch. stěžoval si u rozhodčí komise podle zák. o závodních výborech v Přešticích, že správa závodu propustila z práce 29 dělníků, mezi nimiž jsou i někteří dělníci pracující v závodě déle než 3 leta, ačkoliv dělníci pracující v zá-